

Γιά τήν 'Ελεημοσύνη

Κάποτε ενώ βάδιζε κάποιος μέ τόν "Όσιο Νήφωνα, 'Επίσκοπο Κωνσταντιανής, στήν πλατεία τής πόλεως, βλέπει δεξιά του έναν άνθρωπο κάτι νά ψιθυρίζει. Τόν ακολουθοῦσαν πολλοί φτωχοί ζητώντας του βοήθεια. Κι εκείνος, κάνοντας τάχα πώς τούς διώχνει, τούς έβαζε στό χέρι τήν ελεημοσύνη του. "Έτσι κρυβόταν από τούς ανθρώπους. Μόλις τό πρόσεξε, σκούνησε τόν "Όσιο καί του εἶπε γιά τήν ἀρετή του ἀνθρώπου αὐτοῦ. Καί εκείνος του λέγει:

- Στά μάτια του Θεοῦ εἶναι μέγας. Τόν ξέρω, γιατί ἀρκετές φορές βρεθήκαμε μαζί.

Υστερα από μερικές ἡμέρες ρώτησε τόν "Όσιο σχετικά μέ αὐτήν τήν ἀρετή καί εκείνος του διηγήθηκε ἕνα παράδοξο θαῦμα.

- "Ήμουν τότε, του εἶπε, μικρό παιδί, δώδεκα χρονῶν περίπου, καί εἶχα πάει στήν Ἐκκλησία του Ἀποστόλου Θωμᾶ νά προσευχηθῶ. Βρῆκα ἐκεῖ έναν γέροντα νά διδάσκει τόν λαό. Μεταξύ ἄλλων, μίλησε καί γιά τήν ελεημοσύνη. Εἶπε ὅτι αὐτός πού δίνει κάτι στούς φτωχοῦς εἶναι σάν νά τό καταθέτη στό χέρι του Κυρίου. "Όταν τό ἄκουσα αὐτό, παραξενεύθηκα καί κατέκρινα τόν ἄνθρωπο του Θεοῦ ὅτι ἦταν ψεύτης. Γιατί ἔλεγα μέσα μου: "ἀφοῦ ὁ Κύριος εἶναι στούς οὐρανοῦς, στό δεξιά του Πατέρα Του, πῶς θά βρεθῆ στήν γῆ, γιά νά πάρη αὐτά πού δίνουμε στούς φτωχοῦς;

Καθώς ὁμως βάδιζα καί συλλογιζόμουν ὅσα ἄκουσα, βλέπω κατα σύμπτωσι ἕνα κουρελιάρη φτωχό, πού πάνω από τό κεφάλι του - τί θαῦμα! - στεκόταν ἡ μορφή του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖ πού προχωροῦσε ὁ φτωχός, τόν συνάντησε κάποιος ἐλεήμων καί του ἔδωσε ἕνα κομμάτι ψωμί. Μόλις, λοιπόν, ἄπλωσε τό χέρι του ὁ φιλόπτωχος ἐκεῖνος πρὸς τόν ζητιάνο, ἄπλωσε καί ὁ Κύριος τό χέρι του ἀπό τήν εἰκόνα, πήρε τό ψωμί καί τόν εὐχαρίστησε. Ἐπειτα τό ἔδωσε στόν φτωχό. Οὔτε αὐτός, ὁμως οὔτε καί ὁ ἐλεήμων κατάλαβαν τίποτε.

Θαύμασα καί πίστεψα. Ἀπό τότε ἤξερα ὅτι ὅποιος δίνει στούς ἀδελφούς ὅ,τι ἔχουν ἀνάγκη, τό βάζει πραγματικά στό χέρι του Χριστοῦ. Αὐτήν τήν εἰκόνα του Χριστοῦ τήν βλέπω νά στέκεται πάνω ἀπ' ὅλους τούς φτωχοῦς καί γι' αὐτό μέ δέος ἀσκῶ, ὅσο μπορῶ, τήν ἀρετή τής ελεημοσύνης πού τόσο εὐχαριστεῖ τόν Κύριο.

ΓΕΡῶΝΤΩΝ

✘ Ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή, καί μετά ἐκ νέου ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή· καί πάλι ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή· καί ὅταν νομίζεις πῶς κουράστηκες, πάλι ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή· καί ἐκ νέου ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή καί ἔτσι ὡς τό τέλος· ὑπομονή, ὑπομονή, ὑπομονή!

✘ Νά ἔχης δεξιά σου τόν φόβο του Θεοῦ καί ἀριστερά σου τόν φόβο του θανάτου, ἐνώ στό μυαλό σου καί στήν καρδιά σου τήν προσευχή του Ἰησοῦ. Ἐτσι θά γίνης ἅγιος, ἀδελφέ μου!

✘ Τό διακόνημα χωρίς προσευχή μοιάζει μέ τό μεροκά- ἑνός ἐργάτη, ἐνώ αὐτός πού κάνει τό διακόνημά του μαζί μέ προσευχή, ἐπιτελεῖ Λειτουργία.

✘ Δέν μπορεῖ νά σέ ἀλλάξει κανείς, ἐάν στήν καρδιά σου ἔχης τόν Χριστό. Ἀλλά πρέπει νά εἶσαι σέ κάποιο βαθμό ἐσωτερικῆς προσευχῆς. "Όταν λέγης τό "Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ" τρέμει ὅλη ἡ κόλασις, μόνο νά τό λέγης ἀπό τήν καρδιά σου.

Γέρων Κλεόπας (Ἡλίε)

✘ Δέν μποροῦμε νά καταλάβουμε τό θέλημα του Θεοῦ γιατί δέν μᾶς ἀφήνει τό θέλημά μας καί γιατί βλέπουμε τά λάθη τῶν ἄλλων καί ὄχι τά δικά μας.

✘ Ἄμα σου ἔλθῃ λογισμός νά κατακρίνης κάποιον, νά σκεφτῆς πρῶτα, ὅτι ἐσύ εἶσαι πιό ἁμαρτωλός ἀπό αὐτόν.

✘ "Όποιος ἀγαπᾶ εἰλικρινά δέν κατακρίνει, δέ συχαίνεται, δέ μισεῖ οὔτε πιστό οὔτε ἄπιστο, οὔτε μαῦρο οὔτε λευκό, οὔτε δίκαιο οὔτε ἄδικο, καί ἔχει τόν ἑαυτό του χειρότερο ἀπό ὅλους.

Γέρων Εὐμένιος

✘ Φροντίστε νά δυναμώσετε τήν πίστι σας καί κατά τήν Θεία Λειτουργία νά εἶστε ἀπερίσπαστοι καί προσηλωμένοι στό τελούμενα γιά ν' ἀξιωνεστε νά βλέπετε τά μεγαλεῖα του Θεοῦ...Τό Ἅγιο Πνεῦμα κατερχόμενο στήν Ἁγία Τράπεζα...

✘ Τή νύχτα εἶναι ἀνοιχτοί οἱ οὐρανοί καί οἱ προσευχές μας εἰσακούονται.

Γέρων Γεώργιος

ΑΓΝΕΙΑ Ο ΠΡΩΤΟΛΗΜΑ

Τῆ 24ῃ μηνός Δεκεμβρίου μνήμη Ὁσίου Νικολάου τοῦ ἀπό στρατιωτῶν

Ὁ Ὅσιος Νικόλαος ἐζησε στά χρόνια τῆς βασιλείας τοῦ Νικηφόρου καί ἦταν στρατιώτης. Ὄταν λοιπόν ὁ Βασιλιάς ξεκίνησε νά πολεμήσει τούς Βουλγάρους, ἀκολούθησε κι ἐκεῖνος τό στράτευμα.

Διαβαίνοντας ἀπό ἕναν τόπο, τόν βρῆκε ἡ νύχτα. Πῆγε νά κοιμηθῆ σ' ἕνα πανδοχεῖο. Ἀφοῦ δεῖπνισε μαζί μέ τόν πανδοχέα, ἀποσύρθηκε. Προσευχήθηκε καί πλάγιασε νά κοιμηθῆ.

Τῆ νύχτα, ἡ θυγατέρα τοῦ πανδοχέα, αἰχμαλωτισμένη ἀπό σατανικό ἔρωτα γιά τόν Νικόλαο, πῆγε καί ξύπνησε τόν δίκαιο, παρακινώντας τον σέ σαρκική ἔνωση μαζί της.

Ἄλλά ὁ Ἅγιος τῆς λέγει:

- Συγκράτησε, γυναίκα, τόν σατανικό καί ἄνομο ἔρωτά σου! Μή θελήσης καί τήν παρθενία σου νά μολύνῃς κι ἐμένα τόν ταλαίπωρο νά ρίξης στά βάθη τοῦ Ἄδη.

Ἡ κόρη ἔφυγε προσωρινά, ἀλλά μετά ἀπό λίγο ἤρθε κι ἐνοχλοῦσε πάλι τόν Ἅγιο. Ἐκεῖνος τήν μάλωσε τώρα αὐστηρά πρῖν τήν διώξη.

Ἀπομακρύνθηκε ξανά ἡ νέα. Μεθυσμένη ὁμως, καθώς ἦταν, ἀπό τόν ἔρωτα, δέν ἄργησε νά ἐπιστρέψῃ κοντά του.

Τῆς λέγει τότε ὁ Ἅγιος:

- Ταλαίπωρη! Ἀδιάντροπη! Ἀναιδέστατη! Δέν βλέπεις πού σέ χορεύουν οἱ δαίμονες, γιά νά καταστρέψουν τήν παρθενία σου καί νά ρίξουν τήν ψυχῆ σου στήν κόλασι, ἀφοῦ πρῶτα σέ γελοιοποιήσουν καί σέ ἐξευτελίσουν στούς συγγενεῖς σου καί σ' ὅλον τόν κόσμο; Δέν βλέπεις ὅτι κι ἐγώ, ὁ τιποτένιος, μέ τόν Θεό βοηθό, σέ ἔβην βάρβαρα, σέ πολέμους κι αἱματοχυσίες; Πῶς, λοιπόν, νά μολύνω τή σάρκα μου, ἐνώ πηγαίνω σέ πολεμο;

Αὐτά καί ἄλλα παρόμοια τῆς εἶπε καί τήν ἔδιωξε. Ὑστερα σηκώθηκε, προσευχήθηκε καί ἀναχώρησε.

Τῆ νύχτα ὁμως, ὅταν κοιμήθηκε, εἶδε σέ ὄνειρο πῶς στεκόταν σ' ἕναν ὠραῖο τόπο. Κοντά του καθόταν κάποιος δυνάστης, μέ τό δεξί του πόδι βαλμένο πάνω σ' ἄριστερό, πού στράφηκε καί τοῦ εἶπε:

- Βλέπεις τά στρατεύματα καί τῶν δύο παταξέων;

- Naί, Κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ Νικόλαος. Βλέπω τούς Ρωμαίους νά μακελεύουν τούς Βουλγάρους.

Τότε ὁ δυνάστης ἐκεῖνος λέγει στόν Ἅγιο:

- Κοίταξέ με!

Στράφηκε καί τόν κοίταξε. Εἶδε ν' ἀλλάξῃ τήν θέσι τῶν ποδιῶν του. Κατέβασε στή γῆ τό δεξί καί πάνω σ' αὐτό ἔβαλε τό ἄριστερό.

Σάν ἐγινε αὐτό, ὁ Ἅγιος ἔστρεψε πάλι τό βλέμμα του στό πεδίο τῆς μάχης. Καί τί νά δῆ!

Οἱ ἐχθροί πετσόκοβαν ἀλύπητα τούς Ρωμαίους.

Μόλις σταμάτησε ἡ σφαγή, ὁ δυνάστης λέγει στό στρατιώτη:

- Παρατήρησε προσεκτικά τόν τόπο τῆς σφαγῆς, καί πές μου τί βλέπεις.

Ὁ Ἅγιος κοίταξε μέ προσοχή, καί εἶδε ὅλον τόν τόπο, ὅσο ἔπιανε τό μάτι του, γεμάτων νεκρά σώματα. Ἀνάμεσά τους ὁμως ἦταν ἕνα κρεβάτι, καλυμμένο μέ καταπράσινο χορτάρι.

- Κύριε, λέγει στόν δυνάστη, ὅλος ὁ τόπος εἶναι γεμάτος μέ τά πτώματα τῶν Ρωμαίων, ἐκτός ἀπό ἕνα τμήμα γῆς, ὅσο μιά κλίνη.

- Καί τί νομίζεις πῶς εἶναι αὐτό;

- Ἄμαθος εἶμαι, Κύριε, καί δέν ξέρω.

- Δικό σου εἶναι αὐτό τό πράσινο κομμάτι γῆς, πού βλέπεις νά ἔχη μᾶκρος μιάς κλίνης. Ἦταν νά σφαχθῆς κι ἐσύ μαζί μέ τούς συμπολεμιστές σου καί νά πέσης ἐκεῖ, πιάνοντας τόν τόπο πού βλέπεις ἄδειο. Ἐπειδή ὁμως τήν περασμένη νύχτα ἀπόδιωξες μέ σύνεσι τό τρισδόλιο φίδι, πού τρεῖς φορές σοῦ ρίχτηκε γιά νά σέ θανατώσῃ, νά, ἔσωσες ἔτσι ὁ ἴδιος τόν ἑαυτό σου ἀπ' αὐτή τή σφαγή. Φυλάγοντας τήν κλίνη σου ἀμίαντη, ἔσωσες καί τήν ψυχῆ σου καί τή ζωῆ σου. Λοιπόν, οὔτε θάνατος ψυχικός θά σέ βρῆ ποτέ, ἂν μέ ὑπηρετήσης γνήσια.

Ὁ Νικόλαος ξύπνησε γεμάτος ἐκπληξι καί τρόμο γι' αὐτά πού εἶδε στόν ὕπνο του. Σηκώθηκε καί ρίχτηκε στήν προσευχή.

Ἐπειτα ἄφησε τόν ὑπόλοιπο στρατό καί γύρισε πίσω. Ἀφοῦ περπάτησε μιάς ἡμέρας ὁδρό. ἀνέβηκε σ' ἕνα βουνό κι ἄρχισε πάλι νά προσεύχεται, παρακαλώντας τόν Θεό γιά τόν στρατό τῶν Ρωμαίων.

Στό μεταξύ ὁ βασιλιάς Νικηφόρος μπῆκε στίς κλεισοῦρες τῆς Βουλγαρίας. Οἱ Βούλγαροι τότε ἀνέβηκαν στό βουνό, ἀφήνοντας γιά φύλαξι τοῦ τόπου λίγον μόνο στρατό, δεκαπεντε χιλιάδες στρατιώτες πάνω - κάτω, πού οἱ Ρωμαῖοι τούς κατάκοψαν.

Μετά ἀπ' αὐτή τήν ἐπιτυχία ὁμως οἱ Ρωμαῖοι τό πήραν ἐπάνω τους κι ἐγιναν ἀπρόσεκτοι. Προχωροῦσαν λοιπόν μέσα στή χώρα χωρίς προφυλάξεις. Ἐαφνικά ὤρμησαν ἐναντίον τους οἱ Βούλγαροι, καί κατακρεοῦργησαν ὁλόκληρο σχεδόν τό στράτευμα, μαζί μέ τόν Βασιλιά Νικηφόρο.

Θυμήθηκε τότε ὁ Ἅγιος τήν ὄπτασία του, εὐχαρίστησε τόν Θεό κι ἔφυγε ἀπό κει κλαίγωντας καί θρηνώντας. Πῆγε κατ' ευθειαν σ' ἕνα Μοναστήρι, ὅπου πῆρε τό ἅγιο Μοναχικό Σχῆμα, κι ἐγινε μέγας καί διακρικώτατος Γέροντας, δουλεύοντας γνήσια στόν Θεό ἀρκετά χρόνια.

Χριστός γεννᾶται

δοξάσατε!

Υψώστε τὰ βλέμματα στήν οὐράνια στρατιά, θαυμάστε τούς χορούς τῶν Ἀγγέλων, ἀκοῦστε τήν θείαν ἕμνωδια τους: “Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπί γῆς εἰρήνη”.

Θεός ἀναμινύεται μέ τήν ἀνθρώπινη φύσι, γιά νά συνεπαρθῇ ὁ ἄνθρωπος στό ὕψος τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἄρτος τῆς Ζωῆς, πού κατέβηκε ἀπό τόν Οὐρανό, τίθεται μέσα στήν φάτνη τῶν ἀλόγων, ὥστε καί τὰ ἄλογα, μεταλαμβάνοντας τήν λογική τροφή, νά γίνουν ἔλλογα.

Ποιά ἑορτή εἶναι γιά μᾶς λαμπρότερη ἀπ’ αὐτήν; Ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης διέλυσε τό σκότος τοῦ Διαβόλου· τώρα ἀνοίγει ἡ πύλη τοῦ Οὐρανοῦ. Δί’ ἀνθρώπου ὁ θάνατος καί δι’ ἀνθρώπου ἡ σωτηρία· ὁ πρῶτος ἔπεσε στήν ἁμαρτία, ὁ δεῦτερος ἀνέστησε τόν πεσομένο.

Ως ἀγαθός, ἀγάπησε τόν ἀποστάτη ὡς σοφός, μεθόδευσε τήν ἀπελευθέρωσι τῶν ὑποδουλωμένων· ὡς δίκαιος, δέν βιάζει τόν δούλο πού ἐξαγόρασε.

Υπέμεινε ὁ Βασιλεὺς τῆς ἀπαθείας ν’ ἀνταλλάξῃ τήν δόξα του μέ τή δική μας ζωή. Ἡ καθαρότητά Του εἰσέρχεται στόν δικό μας ρύπο, μά ὁ ρύπος δέν ἀγγίζει τήν καθαρότητα.

Ολα αὐτά παρακινοῦν σέ κοινή ἕμνωδια καί δοξολογία ὅλη τήν κτίσι πρὸς τόν Δεσπότη τῆς κτίσεως καί κάθε γλῶσσα ἐπουρανίων καί ἐπιγείων καί καταχθονίων διακηρύττει ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς, εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν

Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης

ΑΠΟ ΤΟ

ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Κοντά σ’ ἓνα Κοινόβιο εἶχε στήσει τήν καλύβη του ἓνας Γέροντας, πού ὅλοι γύρω οἱ Ἀδελφοί τόν ὑπεραγαποῦσαν. Ἐκεῖ κοντά ἔμενε καί κάποιος ἄλλος Ἐρημίτης.

Κάποτε ὁ Γέροντας ἔλειψε γιά λίγες ἡμέρες καί ὁ γείτονας του, πού βρῆκε τήν εὐκαιρία, μπήκε στήν καλύβη του καί τοῦ ἐπῆρε τὰ βιβλία του καί τ’ ἄλλα μικροπράγματα πού εἶχε. Ὅταν ἐγύρισε ἐκεῖνος καί βρῆκε τήν καλύβη του ἀνοικτή καί ἄδεια, πήγε νά πῆ στόν γείτονα του τί τοῦ συνέβη. Προβάλλοντας ὁμως στήν πόρτα του, εἶδε τὰ πράγματά του στή μέση τοῦ κελλιοῦ τοῦ γείτονα. Δέν εἶχε προφθάσει ἀκόμα νά τὰ συμμαζέψῃ! Ὁ ἀγαθός Γέροντας, μὴ θέλοντας νά ντροπιᾶσῃ τόν κλέφτη, ἀπομακρύνθηκε μέ κάποια πρόφασι, γιά νά τοῦ δώσῃ τόν καιρό νά τὰ κρύψῃ. Ὅταν γύρισε, ἄρχισε νά κουβεντιάζῃ μαζί του γιά πράγματα ἐντελῶς ἄσχετα μέ τήν κλοπή.

Μά οἱ γνωστοί του, πού ἔμαθαν τό πάθημά του, φρόντισαν καί βρῆκαν τόν κλέφτη καί τόν ἔβαλαν στήν φυλακή, χωρίς ἐκεῖνος νά πάρῃ εἶδησι. Ὅταν ἔμαθε ὁ Ἐρημίτης πῶς ὁ γείτονας του βρισκόταν στή φυλακή γιά ἄγνωστη σ’ αὐτόν αἰτία, πήγε στόν Ἡγούμενο τοῦ Κοινοβίου καί τόν παρεκάλεσε νά τοῦ δώσῃ δυό ψωμιά καί λίγα αὐγά. Ἐκεῖνος τοῦ τὰ ἔδωσε πρόθυμα, νομίζοντας πῶς εἶχε νά φιλοξενήσῃ ξένους.

Ο καλός Γέροντας ἔβαλε τὰ τρόφιμα σ’ ἓνα καλάθι, κατέβηκε στήν πόλι καί πήγε νά δῇ τόν γείτονα του στή φυλακή. Βλέποντάς τον ἐκεῖνος, ἔπεσε στά πόδια του μετανοημένος καί τοῦ ἔλεγε μέ δάκρυα:

- Συγχώρεσέ με, Πάτερ, γιά σένα βρίσκομαι, ὅπως μοῦ ἀξίζει, ἐδῶ σήμερα. Ἐγὼ ἔκλεψα τὰ πράγματά σου. Νά κι ἓνα ἀπό τὰ βιβλία σου. Συγχώρησέ με.

Ο καημένος ὁ Γέροντας τὰ ἔχασε. Ὅταν συνῆλθε ἀπό τήν πρώτη ἐκπληξι, τοῦ εἶπε μέ καλωσύνη:

- Ὁ Θεός ἄς σέ πληροφορήσῃ, Ἀδελφέ μου, πῶς δέν ἦρθα γι’ αὐτό ἐδῶ σήμερα. Οὔτε κἂν εἶχα ὑποπτευθῆ πῶς ἐξ αἰτίας μου σ’ ἔβαλαν στή φυλακή. Τώρα ὁμως πού μοῦ τό λέγεις, θά κάνω ὅ,τι μπορῶ γιά νά σέ βγάλω. Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως φάγε λίγο ἀπό τὰ τρόφιμα πού σοῦ ἔφερα σέ τοῦτο τό καλάθι.

Τοῦ ἔδωσε τὰ αὐγά καί τό ψωμί καί ἔφυγε ἀμέσως γιά νά φροντίσῃ νά βγάλῃ τόν ἀδελφό του ἀπό τήν φυλακή. Καί, μέ τήν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τό πέτυχε.

Ἀββᾶς Ζωσιμᾶς

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ

Ἀρχιμανδρίτου Γαβριήλ Διονυσιάτου

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1913 ὁ Ἐπιτελάρχης τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ, Στρατηγὸς Βίκτωρ Δούσανης, μᾶς ἔστειλε συνοδεία δύο στρατιωτῶν ἕναν ἀνεψιὸν του ψυχοπαθῆ καὶ δαμονιώντα ἀπὸ πνεῦμα πύθωνος, ὡς ποτέ ἢ ἐν Φιλίπποις μαντευομένη, καὶ ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Μονὴν μας (Διονυσίου), εἰς τὴν ὁποίαν ἔλεγεν ὅτι "ἐδῶ, Πατέρες, εἰς τὴν πατρίδα μου (Κέρκυραν), εἶναι τό καλύτερον ψυχιατρεῖον τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ ὁ ἀνεψιός μου αὐτός Ἰωάννης, ἀλλὰ δέν εἶδομεν καμμίαν βελτίωσιν, μᾶς εἶπον δέ καὶ οἱ ἰατροὶ ὅτι ἐξήντησαν ὅλα τὰ μέσα τῆς Ἐπιστήμης, ὡς ἐκ τούτου ἀπεφασίσασμεν καὶ τὸν στέλλομεν εἰς τὰ ἅγια μέρη σας, καὶ παρακαλοῦμεν νά τὸν δεχθῆτε καὶ νά τοῦ κάμετε ὅ,τι εἶναι δυνατόν πνευματικῶς, ἴσως δι' εὐχῶν σας λυπηθῆ ὁ Θεός καὶ ἡμᾶς καὶ αὐτόν καὶ τὸν κάμη καλά". Τὸν ἐδέχθη ἡ Μονὴ μας, τόσον ἐκ καθήκοντος, ὅσον καὶ ὡς συγγενῆ τοῦ Στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ κυριώτερος συντελεστής τῶν νικηφόρων πολέμων τοῦ 1912 καὶ 1913, μετὰ τὸν Βασιλέα Κωνσταντῖνον.

Τὸν ἔφεραν οἱ στρατιῶται ἐλαφρῶς δεμένον, ἀλλὰ μᾶς εἶπαν νά τὸν προσέχωμεν, διότι ἔχει τάσεις πρὸς φυγὴν καὶ δέν ἔχει ἐπίγνωσιν τοῦ κινδύνου. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐνεκλείσθη εἰς δωμάτιο τοῦ ξενῶνος μέ παράθυρα σιδηρόφρακτα. Ἐκεῖ λοιπὸν μετέβαιναν οἱ Ἱερεῖς καὶ τοῦ ἐδιάβαζαν εὐχὰς καὶ ἐξορκισμοὺς, πρὸς τοὺς ὁποῖους ἐφέρετο ἡσύχως, ὅταν ὅμως εἶχε κρίσεις ἐφώναζεν, ἐβλασφήμει καὶ ἐλύετο ἐκ τῶν δεσμῶν παραδόξως. Πρὸς τοῦτο ἔφερον μίαν ἡμέραν τὸν λεμβοῦχον τῆς Μονῆς, ὁ ὁποῖος τὸν ἔδεσε μέ ναυτικούς κόμβους δυσλύτους, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐντὸς λεπτῶν ἐλύετο αὐτομάτως.

Ὁδηγούμενος δέ καὶ ὑπὸ τοῦ δαμονικοῦ πνεύματος, μόλις ἐβλεπε ἀδελφὸν μεταβαίνοντα πρὸς ἐπίσκεψίν του, τοῦ ἔλεγε τό παρεθὸν του, ἰδίᾳ τὰς ἀνεξομολογήτους ἁμαρτίας.

Ἀρχοντάρης ξενοδόχος συνέπεσε νά εἶναι τότε νεαρός Μοναχός, ἐπὶ ἔτη ἐργασθεὶς εἰς ξενοδοχεῖα καὶ

ἐστιατόρια τῶν Ἀθηνῶν, ὁ ὁποῖος καὶ τοῦ ἐπήγαινε τὰ χρεῖ- ὠδη ἐκεῖ εἰς τὴν "φυλακὴν", ἀλλὰ ἤκουε παρ' αὐτοῦ κάθε φορά φιλιππικούς διὰ τὸν πρότερόν του κοσμικὸν βίον. Μετέβην καὶ ἐγὼ μίαν ἡμέραν μαζί του καὶ μόλις μᾶς εἶδε ἄρχισε ἀμέσως νά τοῦ λέγῃ ἐπὶ λέξει:

- Ὅριστε μούτρα διὰ μεγαλόσχημος καλόγηρος! Δέν θυμᾶσαι βρέ τί ἐκαμες ἐκεῖ, στὰ παγκάκια τοῦ Ζαππείου, στὰ ξενοδοχεῖα;

Καὶ ἄλλα χειρότερα. Ὅταν φύγαμε, μοῦ λέγει ὁ Ἀδελφός:

- Δέν ξαναπάω. Θά εἰπῶ στὸν Γέροντα νά στείλῃ ἄλλον νά τὸν ὑπηρετῆ. Κάθε φορά πού μέ βλέπει, μέ ρεζιλιεύει.

Τὸν ἐρώτησα:

- Εἶναι ἀληθῆ αὐτὰ πού λέγει ἢ γαυγίζει συνεργεία τοῦ δαίμονος;

Μοῦ λέγει μετὰ λύπης:

- Δυστυχῶς εἶναι ὅπως τὰ λέγει.

Τὸν ἐρωτῶ καὶ πάλιν:

- Δέν ἐξομολογήθης αὐτὰ τὰ ἁμαρτήματα;

- Δέν τὰ ἐξομολογήθηκα, ἀπήντησε στενάζοντας. Ντρέπομαι.

Τότε τοῦ λέγω:

- Νά πᾶς εἰς τὸν παπα - Νεόφυτο στήν Σκήτη καὶ νά ἐξομολογήθης ἀμέσως καταλεπτῶς, νά φύγῃ τό βάρος ἀπὸ ἐπάνω σου καὶ νά μὴ δύναται ὁ δαίμων νά σέ στηλιτεύῃ.

Μέ ἤκουσε καὶ ἐπήγε, ἐπιστρέφοντας δέ ἦλθε καὶ τοῦ λέγει:

- Τώρα θά σέ ἀρχίσω πάλιν ἀπὸ τό ἐξώφυλλο τοῦ καταστήχου καὶ θά σοῦ τὰ ψάλλω ὅπως πρέπει.

Μετά μικρόν ὅμως καὶ ἀγριεμένος, ἄρχισε νά φωνάζῃ:

- Δέν βλέπω τίποτε. Ποιός σέ συμβούλεψε; Τί νά σέ κάνω τώρα; **Δέν βλέπω τίποτε μέσα στό κατάστιχο.**

Ἐμείναμε ἀμφοτέρω ἀναυδοὶ καὶ μετὰ δακρῶν ἐδοξάσαμε τὸν πανάγαθον Θεόν, τὸν οικονομούντα τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς ἐξομολογήσεως.

Ἀθωνική

πολιτεία

ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΛΟΥΚΑΡΕΩΣ 6 - 114 71 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ. 6443.290, FAX 6424.266

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Σίμων Κωνσταντῖνος Μπούκας

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Ἀργυρώ Παχῆ

Ἀδραμυττίου 10, 171 21 Ν. ΣΜΥΡΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 6000 δρχ.

